

Referències del Quadern d'activitats

DEL 3 AL 9 DE MAIG

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | NOMBRES 27-30:1 [27-29 NM]

«Imita la imparcialitat de Jehovà»

(Nombres 27:1-4) Mahlà, Noà, Hoglà, Milcà i Tirsà eren filles de Selofhad, membre d'un clan de Manassés, descendent de Josep per Manassés, Maquir, Galaad i Héfer. ² Aquestes dones es van presentar a l'entrada de la tenda del trobament per parlar amb Moisès, amb el sacerdot Eleazar, amb els principals i amb tota la comunitat. Els van dir: ³ —El nostre pare va morir al desert, però ell no era dels seguidors de Coré que es van rebel·lar contra el Senyor. Ell va morir per la seua culpa i sense tenir fills. ⁴ Però no és just que el nom del nostre pare desaparega del seu clan pel fet de no haver tingut cap fill. Dóna'ns una propietat entre els germans del nostre pare.

w13 15/6 10 § 14

Jehovà és accessible i imparcial

¹⁴ Les cinc germanes acudiren a Moisès i li van dir: «Però no és just que el nom del nostre pare desaparega del seu clan pel fet de no haver tingut cap fill». Aleshores li van suplicar: «Dóna'ns una propietat entre els germans del nostre pare». Què va fer Moisès? Els va dir que no podia fer cap excepció? No, més bé, «va presentar el cas al Senyor» (Nm 27:2-5). I quina va ser la resposta? Jehovà li va dir: «Les filles de Selofhad tenen raó: dóna'ls en herència una part de territori entre els germans del seu pare, i que passe a elles l'heretat del seu pare». De fet, va anar encara més lluny. Va fer de l'excepció una norma i li va ordenar a Moisès: «Si un home mor sense deixar cap fill, passeu l'heretat a la seua

filla» (Nm 27:6-8; Js 17:1-6). Des d'aquell moment, eixe decret diví empararia a totes les israelites que estigueren en la mateixa situació.

(Nombres 27:5-7) Moisès va presentar el cas al Senyor, ⁶ i ell li respongué: ⁷ —Les filles de Selofhad tenen raó: dóna'ls en herència una part de territori entre els germans del seu pare, i que passe a elles l'heretat del seu pare.

w13 15/6 11 § 15

Jehovà és accessible i imparcial

¹⁵ Quina decisió tan imparcial i bondadosa! Jehovà va tractar a aquelles dones desemparades amb la mateixa dignitat que als israelites més afavorits (Sl 68:6 [v. 5 NM]). Este és només un dels molts relats bíblics que demostren una animadora veritat: Jehovà tracta imparcialment a tots els seus servents (1Sa 16:1-13; Fets 10:30-35, 44-48).

(Nombres 27:8-11) Després digues als israelites: «Si un home mor sense deixar cap fill, passeu l'heretat a la seua filla. ⁹ Si no té cap filla, doneu-la als seus germans. ¹⁰ Si no té germans, doneu-la als germans del seu pare. ¹¹ En cas que son pare no tinga germans, passeu la seua heretat al parent més pròxim de dins del clan, i que en prenga possessió.» Aquesta va ser la legislació decretada per als israelites, tal com el Senyor va ordenar a Moisès.

w13 15/6 11 § 16

Jehovà és accessible i imparcial

¹⁶ Com podem imitar la imparcialitat de Jehovà? Recordem que esta qualitat consta de dos elements. Sols si tenim una actitud imparcial *tractarem* als altres amb imparcialitat. Clar, a tots ens agrada pensar que som

imparcials i no tenim prejudis. No obstant, no sempre ens resulta fàcil jutjar-nos amb objectivitat. Per això, com podríem saber si tenim la reputació de tractar a tots per igual? Doncs bé, quan Jesús va voler saber el que la gent opinava d'ell, els va preguntar als seus amics de confiança: «Qui diu la gent que és el Fill de l'home?» (Mt 16: 13, 14). Per què no fer el mateix i preguntar-li a un amic sincer si tenim la fama de ser imparcials? I si eixe amic ens indicara que encara veu en nosaltres algun rastre de parcialitat o prejudi per motius racials, socials o econòmics, què hauríem de fer? Suplicar-li a Jehovà que ens ajude a canviar la nostra actitud per a reflectir la seua imparcialitat més plenament (Mt 7:7; Col 3:10, 11).

Joies espirituals

(Nombres 28:7) A l'ofrena del primer anyell hi afegireu una libació d'un litre de vi fort, que serà escampat al santuari en honor del Senyor.

(Nombres 28:14) La libació de vi serà de dos litres per cada vedell, d'un litre i mig pel moltó i d'un litre per cada anyell. Aquest és l'holocaust que cada primer dia de mes oferireu durant tots els mesos de l'any.

it-2 525 § 9

Libacions

Libacions. Junt amb la majoria de les ofrenes també es presentaven libacions, especialment una volta que els israelites es van establir en la terra promesa (Nm 15:2, 5, 8-10). La libació consistia en vi («vi fort») que s'escampava sobre l'altar (Nm 28:7, 14; compara amb Ex 30:9; Nm 15:10). L'apòstol Pau va escriure als cristians de Filips: «I si la meua sang ha de ser abocada com a libació en el sacrifici que ofereix la vostra fe,

me n'alegre i me'n felicite amb tots vosaltres». En esta ocasió va utilitzar l'exemple d'una libació per a expressar la seua disposició a desgastar-se a favor dels companys cristians (Fl 2:17). Poc abans de la seua mort va escriure a Timoteu: «Estic a punt d'oferir la meua vida com una libació; ha arribat l'hora de la meua partida» (2Tm 4:6).

Lectura de la Bíblia

(Nombres 28:11-31) El primer dia de cada mes oferiu en holocaust al Senyor dos vedells ja fets, un moltó i set anyells d'un any, sense cap defecte. ¹² Per cada animal oferit, afegiu-hi una ofrena de flor de farina pastada amb oli: una ofrena de nou quilos per cada vedell, de sis quilos pel moltó ¹³ i de tres quilos per cada anyell. És un holocaust d'olor agradable al Senyor, consumit en honor d'ell. ¹⁴ La libació de vi serà de dos litres per cada vedell, d'un litre i mig pel moltó i d'un litre per cada anyell. Aquest és l'holocaust que cada primer dia de mes oferireu durant tots els mesos de l'any. ¹⁵ A més de l'holocaust perpetu i de la libació de vi corresponent, oferireu al Senyor un boc en sacrifici pel pecat. ¹⁶ »El dia catorze del primer mes celebrareu la Pasqua en honor del Senyor, ¹⁷ i el dia quinze del mateix mes començarà la festa de set dies, durant els quals menjareu el pa sense rent. ¹⁸ El primer dia de la festa hi haurà un aplec sagrat i no fareu cap classe de treball. ¹⁹ Oferiu com a sacrifici cremat en holocaust en honor del Senyor dos vedells ja fets, un moltó i set anyells d'un any, sense cap defecte. ²⁰ Per cada animal oferit, afegiu-hi una ofrena de flor de farina pastada amb oli: una ofrena de nou quilos per cada vedell, de sis quilos pel moltó ²¹ i de tres quilos per cada anyell. ²² A més, oferiu un

boc en sacrifici pel pecat, com a sacrifici d'expiació a favor vostre. ²³ Totes aquestes ofrenes les presentareu a més de l'holocaust de cada matí, que és l'holocaust perpetu. ²⁴ Així ho fareu cada un dels set dies; les presentareu com a ofrenes consumides pel foc, d'olor agradable al Senyor, a més de l'holocaust perpetu i de la libació de vi corresponent. ²⁵ El seté dia vos reunireu en aplec sagrat, i aquest dia no fareu cap classe de treball. ²⁶ »El dia de la festa de les primícies del camp, quan presentareu al Senyor l'ofrena de la nova collita, és a dir, la festa de Pentecostés, vos reunireu en aplec sagrat, i no fareu cap classe de treball. ²⁷ Oferiu en holocaust d'olor agradable al Senyor dos vedells ja fets, un moltó i set anyells d'un any. ²⁸ Per cada animal oferit, afegiu-hi una ofrena de flor de farina pastada amb oli: una ofrena de nou quilos per cada vedell, de sis quilos pel moltó ²⁹ i de tres quilos per cada anyell. ³⁰ A més, oferiu un boc en sacrifici d'expiació a favor vostre. ³¹ Presentareu totes aquestes ofrenes, a més de l'holocaust perpetu, amb l'ofrena corresponent de farina. Oferiu sempre animals sense cap defecte amb la libació de vi corresponent.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Discurs

w07 1/4 17, 18

La classe de sacrificis que li agraden a Déu

«LA VIDA emanava de la mort. Això creien els asteques, que practicaren sacrificis humans a una escala sense precedents en Mesoamèrica. [...] A mesura que anava creixent l'imperi, sols la sang i més sang sostenien la seua fràgil seguretat», diu el llibre *Los aztecas*. I certa enciclopèdia

especifica que este poble arribava a fer 20.000 sacrificis humans a l'any.

Al llarg de la història, molts pobles han ofert a les seues deïtats alguna classe de sacrifici. Unes vegades ho feien motivats pel temor i la incertesa i, altres, per sentiments de culpa i remordiment. Per altra banda, la Bíblia inca que alguns sacrificis foren instituits pel Déu totpoderós, Jehovà. De manera que convindria preguntar-se: Quina classe de sacrificis agraden a Déu? Hauria d'incloure ofrenes i sacrificis l'adoració que se li dona a Déu hui en dia?

Les ofrenes i els sacrificis en l'adoració verdadera

Quan es va formar la nació d'Israel, Jehovà va donar instruccions explícites sobre com volia que l'adoraren els israelites i, entre les coses que els va manar figuraven les ofrenes i els sacrificis (Nombres, capítols 28 i 29). Algunes ofrenes consistien en fruits de la terra i, d'altres requerien el sacrifici de certs animals: bous, ovelles, cabres, palomes i tórtors (Levític 1:3, 5, 10, 14; 23: 10-18; Nombres 15:1-7; 28:7). Es feien holocausts, és a dir, ofrenes cremades que havien de consumir-se per complet en el foc (Èxode 29:38-42), i també sacrificis de comunió, en els quals qui portava l'ofrena participava menjant alguna cosa del que s'havia sacrificat a Déu (Levític 19:5-8).

Totes les ofrenes i sacrificis que dictava la llei mosaica formaven part de l'adoració que els israelites li donaven a Déu i era una mostra que el reconeixien com el Sobirà de l'univers. Per mitjà d'estes, obtenien el perdó dels seus pecats i expressaven gratitud a Jehovà per haver-los beneït i protegit. A més, sempre que el poble complia fidelment amb els requisits que Jehovà havia estipulat per a adorar-lo, rebia moltes benediccions (Proverbis 3:9, 10).

Per a Jehovà, el que tenia més importància era l'actitud de qui ofería el sacrifici, com es desprén del que va dir per mitjà del seu profeta Osees: «El que jo vull és amor i no sacrificis, coneixement de Déu i no holocaustos» (Osees 6:6). Per això, quan el poble es va allunyar de l'adoració verdadera i va començar a tindre una vida dissoluta i a escampar sang innocent, els sacrificis que ofería en l'altar de Jehovà ja no tenien cap valor. Jehovà els va dirigir estes paraules mitjançant el profeta Isaïes: «Per què m'oferiu tants sacrificis? Estic embafat d'holocaustos de corders i de greix de moltons; ja en tinc prou, de sang de vedells, de bocs i de cabrits!» (Isaïes 1:11).

Una «cosa que jo no havia manat»

En marcat contrast amb els israelites, els habitants de Canaan, oferien els seus fills com sacrifici als seus deus, entre ells el déu ammonita Mólek, també conegut com Milcom o Moloc (1 Reis 11:5, 7, 33; Fets 7:43). L'obra *Compendio Manual de la Bíblia* diu: «Els cananeus adoraven fent excessos immorals en presència dels seus deus i després assassinaven els seus fills primogènits com a sacrifici a estos mateixos deus».

¿Agradaven a Jehovà Déu estes pràctiques? Clar que no. Quan els israelites estaven a punt d'entrar en la terra de Canaan, Jehovà els va donar el següent mandat, que apareix en Levític 20:2, 3: «—Comunica això als israelites: »Tot home, israelita o immigrant resident a Israel, que done un fill seu en sacrifici en honor de Moloc, serà condemnat a mort. La gent del país l'ha d'apedregar. Jo mateix em giraré contra aquest home i l'exclouré del seu poble d'Israel, perquè, oferint un fill a Moloc, ha fet impur el meu santuari i ha profanat el meu sant nom».

Per increïble que parega, alguns israelites que s'apartaren de l'adoració verdadera adoptaren esta pràctica demoníaca de sacrificar els seus fills a deus falsos, com es pot vore en Salm 106:35-38: «Es van emparentar amb els pagans i es contagiaren dels seus costums. Van donar culte als seus ídols, van caure en els seus paranys, immolant als dimonis els seus fills i les seues filles. Escamparen així una sang innocent, la sang dels fills i de les filles sacrificats als ídols cananeus, i aquella sang va profanar el país».

Jehovà va utilitzar el profeta Jeremies per a expressar la seua aversió per esta pràctica i transmetre el següent missatge als fills de Judà: «Els fills de Judà m'ofenen amb les seues males obres, han profanat el temple que porta el meu nom posant-hi ídols abominables. Ho dic jo, el Senyor. Han construït els recintes sagrats del Tófet, a la vall de Benhinom, per cremar-hi en sacrifici els seus fills i filles, cosa que jo no havia manat ni se m'havia ocorregut mai» (Jeremies 7:30, 31).

DEL 10 AL 16 DE MAIG

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | NOMBRES 30:2-31 [30, 31 NM]

«Complix amb els teus vots»

(Nombres 30:3 [v. 2 NM]) Quan un home faça un vot al Senyor o es comprometa amb jurament a complir alguna cosa, no pot faltar a la seua paraula: ha de complir tot el que ha promès.

it-2 1212

Vot

Voluntari, però obligatori una volta fet.
Els vots eren completament voluntaris.

No obstant, una volta que un home feia un vot, la llei divina l'obligava a complir-lo. Per això es deia que un vot és un jurament, cosa que implicava que la seua vida passava a ser garantia del compliment de la seua paraula (Nm 30:3 [v. 2 *NM*]; consulta també Rm 1:31, 32). Com la vida està en joc, s'entén per què les Escriptures animen a anar molt a espai abans de fer un vot i a analitzar amb rigor les obligacions que suposarà. La Llei declarava: «Quan faces un vot al Senyor, [...] el teu Déu, te'l reclamaria i series culpable d'un pecat. Si t'abstens de fer vots, no comets cap pecat» (Dt 23:22, 23 [vv. 21, 22 *NM*]).

(Nombres 30:4, 5 [vv. 3, 4 *NM*]) Però, en el cas que una xica jove que encara depèn de son pare haja fet un vot al Senyor o s'haja compromés a complir alguna cosa, ⁵ si son pare, quan ho sap, no li diu res, el vot o el compromís és vàlid.

***it-2* 1212**

Vot

Promesa solemne que es fa a Déu de fer algun acte, ofrena o donació, d'acceptar un servici o determinades circumstàncies o d'abstindre's de certes coses que per elles mateixes no són il·lícites. Un vot era un acte voluntari. Com a promesa solemne, té la força d'un jurament i, a voltes, les dos expressions s'utilitzen paral·lelament en la Bíblia (Nm 30:3 [v. 2 *NM*]; Mt 5:33.) Mentres que el «vot» és més bé una declaració d'intenció, el «jurament» es fa davant d'una autoritat superior com a testimoni de la veracitat o del compromís pres per la declaració. Els juraments sovint eren la garantia d'un pacte (Gn 26:28; 31:44, 53).

(Nombres 30:7-10 [vv. 6-9 *NM*]) En el cas que una dona, a la lleugera, haja fet

un vot o s'haja compromés a complir alguna cosa, però després es casa, ⁸ si el mateix dia que ho sap el seu marit no li diu res, el seu vot o el seu compromís és vàlid. ⁹ Però si el seu marit, el mateix dia que ho sap, el desaprova, anul·la aquell vot o aquell compromís que ella havia pres sense pensar-s'ho; i el Senyor no li'l tindrà en compte. ¹⁰ »El vot fet per una viuda o per una repudiada i tot allò a què s'haja compromés, és vàlid.

***w04* 1/8 27 § 3**

Punts destacats del llibre de Nombres

30:6-8. Pot un espòs cristià invalidar els vots de la seua esposa? En els nostres dies, Jehovà considera que els vots dels seus servents s'han de fer individualment. La dedicació a Jehovà, per exemple, és un vot personal (Gàlates 6:5). L'espòs no té autoritat per a anul·lar-lo. No obstant, l'esposa evitarà fer un vot que estiga en conflicte amb la Paraula de Déu o amb els seus deures maritals.

Joies espirituals

(Nombres 30:11-13 [vv. 10-12 *NM*]) Però en el cas que una dona haja fet un vot o s'haja compromés amb jurament a complir alguna cosa mentre encara era a casa del seu marit, ¹² si ell ho havia sabut i no li havia dit res, el seu vot o el seu compromís és vàlid. ¹³ Però si el seu marit, el mateix dia que ho sap, l'anul·la, aquell vot o aquell compromís no té valor; i el Senyor no li'l tindrà en compte, perquè el seu marit el va anul·lar.

***it-2* 26 § 3**

Jefté

Els pares tenien el dret de dedicar als seus fills al servici exclusiu de Jehovà en relació

amb el santuari. Un cas va ser el de Samuel, que va ser promés al servici del tabernacle per mitjà d'un vot que va fer sa mare, Anna. Este vot el va fer abans que el xiquet nasquera amb l'aprovació del seu espòs, Elcanà. Tan prompte com va deixar de donar-li a mamar a Samuel, Anna el va oferir al santuari. Junt amb el seu fill, va portar un sacrifici animal (1Sa 1:11, 22-28; 2:11). Sam-só va ser un altre fill dedicat especialment al servici de Déu com a nazireu (Jt 13:2-5, 11-14; compara amb l'autoritat del pare sobre una filla, segons s'indica en Nm 30:4-6, 17 [vv. 3-5, 16 NM]).

Lectura de la Bíblia

(Nombres 30:2-17 [vv. 1-16 NM]) Moisés va parlar encara als caps de les tribus israelites. Els digué: —Això és el que el Senyor ordena: ³ »Quan un home faça un vot al Senyor o es compromet amb jurament a complir alguna cosa, no pot faltar a la seua paraula: ha de complir tot el que ha promés. ⁴ »Però, en el cas que una xica jove que encara depèn de son pare haja fet un vot al Senyor o s'haja compromés a complir alguna cosa, ⁵ si son pare, quan ho sap, no li diu res, el vot o el compromís és vàlid. ⁶ Ara bé, si el pare el desaprova el mateix dia que ho sap, aquell vot o aquell compromís no té valor; i el Senyor no li'l tindrà en compte, perquè el pare l'ha desaprovat. ⁷ »En el cas que una dona, a la lleugera, haja fet un vot o s'haja compromés a complir alguna cosa, però després es casa, ⁸ si el mateix dia que ho sap el seu marit no li diu res, el seu vot o el seu compromís és vàlid. ⁹ Però si el seu marit, el mateix dia que ho sap, el desaprova, anul·la aquell vot o aquell compromís que ella havia pres sense pensar-s'ho; i el Senyor no li'l tin-

drà en compte. ¹⁰ »El vot fet per una viuda o per una repudiada i tot allò a què s'haja compromés, és vàlid. ¹¹ »Però en el cas que una dona haja fet un vot o s'haja compromés amb jurament a complir alguna cosa mentre encara era a casa del seu marit, ¹² si ell ho havia sabut i no li havia dit res, el seu vot o el seu compromís és vàlid. ¹³ Però si el seu marit, el mateix dia que ho sap, l'anul·la, aquell vot o aquell compromís no té valor; i el Senyor no li'l tindrà en compte, perquè el seu marit el va anul·lar. ¹⁴ »El marit pot ratificar o anul·lar tot vot o compromís de complir una penitència que haja fet la seua muller. ¹⁵ Però si el marit no li diu res fins l'endemà, ratifica tots els vots o compromisos concrets per ella, perquè no li va dir res el dia que ho va saber. ¹⁶ En canvi, si més tard pretén anul·lar-los, ell es carregarà amb el pes de la culpa derivada del fet que la seua dona no haja complit els seus vots o compromisos. ¹⁷ Aquestes són les prescripcions que el Senyor va donar a Moisés referents a la validesa dels vots pronunciats per una dona casada o per una filla mentre aquesta encara és jove i depèn de son pare.

DEL 17 AL 23 DE MAIG

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | NOMBRES 32, 33

«Expulseu de davant de vosaltres tots els seus habitants»

(Nombres 33:52) Expulseu de davant de vosaltres tots els seus habitants, destruïu tots els seus ídols de pedra i totes les imatges de fosa, i feu desaparèixer tots els seus recintes sagrats.

w10 1/8 23

Ho sabies?

**Què son els «recintes sagrats» que es mencionen amb freqüència en les Escrip-
tures Hebrees?**

Quan els israelites estaven a punt d'entrar en la terra promesa, on vivien els cananeus, Jehovà els va donar esta orde: «Destruïu tots els seus ídols de pedra i totes les imatges de fosa, i feu desaparéixer tots els seus recintes sagrats» (Nombres 33:52). Què eren estos «recintes sagrats»? Eren els llocs on ells realitzaven els seus cultes pagans. Eren llocs a l'aire lliure en el cim d'un tossal i, a voltes, de plataformes construïdes a l'ombra d'un arbre o dins d'una ciutat (1 Reis 14:23; 2 Reis 17:29; Ezequiel 6:3). Solien comptar amb altars i columnes o posts sagrats, així com imatges, encensers i altres utensilis per als seus ritus.

(Nombres 33:53) Preneu possessió del país i habiteu-hi, ja que per això vos l'he donat.

(Nombres 33:55, 56) Però si no desposseïu els habitants del país, els qui hi haureu deixat seran per a vosaltres com espines clavades als ulls i com agullons als vostres flancs, i vos oprimiran en aquest país on aneu a habitar. ⁵⁶ Llavors jo vos tractaré a vosaltres com havia decidit de tractar-los a ells.

w08 15/2 27 § 5, 6

Aprenquem dels errors dels israelites

Hui en dia se'ns presenten moltes proves paregudes a les quals van experimentar els israelites. La societat moderna també té molts ídols, entre els quals estan els diners, els personatges famosos del món de l'entreteniment o del deport, els sistemes polítics, alguns líders religiosos i inclús els membres

de la família. Qualsevol d'ells podria arribar a convertir-se en lo més important en la nostra vida. Cultivar amistats íntimes amb els qui no estimen a Jehovà pot provocar la nostra ruïna espiritual.

Les relacions sexuals immorals constituïen una part essencial del baalisme, que va atraure i seduir a molts israelites. Actualment hi ha trampes paregudes que segueixen cobrant-se víctimes entre el poble de Déu. Per exemple, polsar el ratolí de l'ordinador en la intimitat de la nostra casa podria ser suficient per a danyar la consciència neta d'algú curiós o incaut. Seria molt trist que un cristià fora seduït per la pornografia d'Internet.

it-1 410 § 4

Canaan

Amb saviesa, Josué «va complir-ho tot exactament» respecte a la destrucció dels cananeus (Js 11:15). No obstant, la nació israelita no va seguir la seua bona direcció i no va eliminar per complet el que contaminava la terra. Es va tolerar la presència de cananeus, presència que va afectar a Israel i que amb el temps, sens dubte, va provocar més morts (sense mencionar la violència, immoralitat i idolatria) que les que s'hagueren produït si el decret d'extermini de tots els cananeus s'haguera fet efectiu amb fidelitat (Nm 33:55, 56; Jt 2:1-3, 11-23; Sl 106:34-43). Jehovà havia advertit als israelites que la Seua justícia i els Seus juís no serien parcials, de manera que si es relacionaven amb els cananeus, es casaven amb ells, acceptaven la seua religió i adoptaven costums religiosos i pràctiques degenerades, no podrien evitar rebre la mateixa sentència d'aniquilació i també serien vomitats de la terra (Ex 23:32, 33; 34:12-17; Lv 18:26-30; Dt 7:2-5, 25, 26).

(Jaume 1:21) Per tant, abandoneu tot comportament indecorós i tota classe de

mal, i acollí amb dolcesa la Paraula plantada en vosaltres, que té el poder de salvar-vos.

Joies espirituals

(Nombres 33:54) Vos l'heu de repartir per sorteig entre les diverses tribus, de manera que les tribus més nombroses tinguin un territori més gran i les més menudes en tinguin un de més menut. La part que haurà tocat a cada tribu serà la seua. Aquesta serà l'heretat de les vostres tribus.

it-2 238 § 2

Límit

Després de determinar per sorteig la ubicació geogràfica de la tribu, havia de delimitar les seues fronteres, considerant el segon criteri: el tamany de la tribu. «Vos l'heu de repartir per sorteig entre les diverses tribus, de manera que les tribus més nombroses tinguin un territori més gran i les més menudes en tinguin un de més menut. La part que haurà tocat a cada tribu serà la seua. Aquesta serà l'heretat de les vostres tribus» (Nm 33:54). En conseqüència, si bé la decisió presa per sorteig respecte a la ubicació geogràfica era invariable, l'extensió de l'herència s'ajustaria al tamany de la tribu. Este és el motiu pel que es va reduir el territori de Judà quan es va veure que era massa gran i, per això, es va assignar una part a la tribu de Simeó (Js 19:9).

Lectura de la Bíblia

(Nombres 32:28-42) Llavors Moisès va donar instruccions respecte a ells al sacerdot Eleazar, a Josué, fill de Nun, i als caps de llinatge de les tribus israelites. ²⁹ Els digué: —Si els hòmens de Gad i de Rubén passen armats amb vosaltres el

Jordà davant del Senyor per lluitar fins que el país vos quede sotmés, doneu-los el territori de Galaad en propietat. ³⁰ Però si no ho feren, tindran el seu patrimoni entre vosaltres al país de Canaan. ³¹ Els hòmens de Gad i de Rubén van respondre a Moisès: —Farem el que el Senyor ha comunicat als teus servents. ³² Nosaltres passarem armats davant del Senyor al país de Canaan i així rebrem en herència la part de territori que ens correspon. ³³ Moisès va assignar a les tribus de Gad i de Rubén i a la mitat de la tribu de Manassés, fill de Josep, el reialme de Sehon, rei dels amorreus, i el reialme d'Og, rei de Basan, amb totes les ciutats i pobles d'aquell territori. ³⁴ Els de la tribu de Gad van reedificar les ciutats de Dibon, Atarot, Aroer, ³⁵ Atrot-Xofan, Jazer, Jogbohà, ³⁶ Betnimrà i Betaran. Les van fortificar i feren també pletes per als ramats. ³⁷ Els de la tribu de Rubén van reconstruir Heixbon, Elalé, Quiriataim, ³⁸ Nebó, Baal-Meon i Sibmà, i posaren altres noms a les ciutats que havien reconstruït. ³⁹ Els descendents de Maquir, fill de Manassés, van anar a Galaad, se n'apoderaren i desposseïren els amorreus que hi habitaven. ⁴⁰ Llavors Moisès va donar Galaad als descendents de Maquir, i ells s'hi van establir. ⁴¹ Els descendents de Jaïr, un altre fill de Manassés, van anar als poblets dels amorreus i se n'apoderaren. Per això els van posar el nom de Poblets de Jaïr. ⁴² També Nóbah s'apoderà de Quenat i dels pobles de la rodalia, i els va donar el seu nom de Nóbah.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

**Augmenta l'alegria en la predicació:
Explica amb exemples els punts clau**

(Mateu 5:14-16) Vosaltres sou la llum del

món. No es pot amagar un poble posat dalt d'una muntanya, ¹⁵ i ningú no encén una llàntia per posar-la davall d'una mesura, sinó en el portallànties, perquè faça llum a tots els qui són a la casa. ¹⁶ Que brille igualment la vostra llum davant de la gent; així veuran les vostres bones obres i gloricaràn el vostre Pare del cel.

(Marc 2:21) Ningú no cus a un vestit vell un pedaç de roba sense tractar: la roba nova estiraria la vella i es faria un esgartrat més gran.

(Lluc 14:7-11) Jesús observà que els convidats havien escollit els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: ⁸ —Quan algú t'invita a un convit de bodes, no et poses al primer lloc. Hi podria haver un convidat més important que tu, ⁹ i llavors vindria el qui vos ha convidat els dos i et diria: “Cedeix-li el lloc”, i tu hauries d'anar a ocupar el darrer lloc, tot avergonyit. ¹⁰ Més bé, quan et conviden, vés a posar-te al darrer lloc i, quan vinga el qui t'ha convidat, et dirà: “Amic, puja més amunt.” Llavors seràs honorat davant de tots els qui són a taula. ¹¹ Tot aquell que s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.

(Lluc 5:2-11) Llavors veié dos barques amarrades vora l'aigua; els pescadors n'havien baixat i rentaven les xàrcies. ³ Pujà a una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartara un poc de terra, s'assegué i instruïa la gent des de la barca. ⁴ Quan acabà de parlar, digué a Simó: —Tira llac cap a dins i caleu les xàrcies per pescar. ⁵ Simó li respongué: —Mestre, ens hi hem fatigat tota la nit i no hem agafat res; però, ja que tu ho dius, calaré les xàrcies per pescar. ⁶ Ho feren així, i van arregar tant i tant de peix que

les xàrcies se'ls esgarraven. ⁷ Llavors van fer senyal als companys de l'altra barca que vingueren a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les dos barques que quasi s'afonaven. ⁸ Simó Pere, en veure-ho, es llançà als genolls de Jesús dient: —Aparta't de mi, Senyor, que sóc un pecador! ⁹ Veient una pesca com aquella, ell i tots els qui anaven amb ell no se'n sabien avenir, ¹⁰ i igualment passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socs de Simó. Jesús digué a Simó: —No tingues por. D'ara en avant seràs pescador d'hòmens. ¹¹ Ells tornaren les barques a terra, ho deixaren tot i el van seguir.

(Joan 4:7-15) Una dona de Samaria es presentà a pouar aigua. Jesús li diu: —Dóna'm aigua. ⁸ Els seus deixebles se n'havien anat al poble a comprar menjar. ⁹ Però la dona samaritana preguntà a Jesús: —Com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que sóc samaritana? Cal recordar que els jueus no es fan amb els samaritans. ¹⁰ Jesús li respongué: —Si saberes quin és el do de Déu i qui és el qui et diu: “Dóna'm aigua”, ets tu qui li n'hauries demanada, i ell t'hauria donat aigua viva. ¹¹ La dona li diu: —Senyor, no tens res per a pouar i eixe pou és fondo. D'on la trauràs, l'aigua viva? ¹² El nostre pare Jacob ens va donar eixe pou, i en bevia tant ell com els seus fills i el seu bestiar. ¿Que potser ets més gran que no ell? ¹³ Jesús li respongué: —Tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. ¹⁴ Però el qui bega de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dins d'ell en una font d'on brollarà vida eterna. ¹⁵ Li diu la dona: —Senyor, dóna'm aigua d'aquesta!

Així no tindré més set ni hauré de venir ací a pouar.

(Romans 5:12) Per obra d'un sol home va entrar el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort; i així la mort s'ha estés a tots els hòmens, ja que tots han pecat.

Discurs

w09 1/10 30, quadro

El cristianisme i la guerra: són compatibles?

GUERRES QUE DÉU VA BENEIR

L'antic Israel, l'únic poble escollit per Déu segles abans del naixement del cristianisme, va rebre l'autorització per a reunir un exèrcit i entrar en guerra en alguns moments de la història. Abans que els israelites prengueren possessió de Canaan, la terra que Déu havia promès a Abraham, se'ls va dir: «El teu Déu [...], posarà a les teues mans aquestes [set] nacions, i tu les derrotaràs i les consagraràs a l'extermini. No hi pactes ni en tingues pietat» (Deuteronomi 7:1, 2). Per este motiu, el general israelita Josué va derrotar a totes aquelles nacions enemigues «tal com havia manat el Senyor, Déu d'Israel» (Josué 10:40).

Va ser esta una conquesta sense pietat en la qual Israel va subjugar amb avidesia les nacions estrangeres? De cap manera. Aquelles nacions estaven plenes d'idolatria, vessament de sang i pràctiques sexuals degradants i inclús sacrificaven els seus propis fills als déus (Nombres 33:52; Jeremies 7:31). La santedat, la justícia i l'amor de Déu pel seu poble el van impulsar a eliminar tot rastre d'immundícia d'aquella terra. Tot i això, Jehovà va escodrinyar el cor de cada un dels seus habitants, cosa que cap comandant militar pot fer hui en dia i va per-

donar la vida als qui desitjaven abandonar aquella forma de viure i servir-lo.

DEL 24 AL 30 DE MAIG

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | NOMBRES 34-36

«Refugia't en Jehovà»

(Nombres 35:15) Tot israelita, tot immigrant o qualsevol que visca entre vosaltres, si ha matat algú involuntàriament, s'hi podrà refugiar.

w17.11 9 § 4

Ens estem refugiant en Jehovà?

⁴ Què passava quan un israelita matava a algú per accident? Inclús en este cas, l'homicida era culpable de vessament de sang innocent (Gn 9:5). Però, com havia sigut sense voler, Jehovà permetia que se li mostrara misericòrdia. L'homicida podia fugir a una de les sis ciutats de refugi, on estaria protegit del venjador de la sang. Però no podia eixir d'allí fins que morira el gran sacerdot (Nm 35:15, 28).

(Nombres 35:24) La comunitat jutjarà entre el qui ha causat la mort i el qui ha de venjar la víctima tenint en compte aquestes circumstàncies.

w17.11 9 § 6

Ens estem refugiant en Jehovà?

⁶ Quan un israelita matava a algú per accident, havia de fugir a una ciutat de refugi i presentar el seu cas en la porta de la ciutat «als ancians». Ells havien de ser hospitalaris amb ell (Js 20:4). Algun temps després, havien d'enviar-lo de tornada al lloc on havia ocorregut la mort per a que el jutjaren els ancians d'eixa ciutat (**Ilig Nombres 35:24, 25**). Si estos arribaven a la conclu-

sió que havia sigut un homicidi involuntari, li permetien tornar a la ciutat de refugi.

(Nombres 35:25) Així la comunitat protegirà del venjador el qui haurà mort algú sense voler; el farà tornar a la ciutat de refugi on s'havia acollit, i ell s'hi quedarà fins a la mort del gran sacerdot en funcions, que havia estat ungit per l'oli sant.

w17.11 11 § 13

Ens estem refugiant en Jehovà?

¹³ Una vegada que l'homicida estava dins de la ciutat de refugi, es trobava protegit. Jehovà va dir d'estes ciutats: «Vos serviran per a refugiar-vos» (Js 20:2, 3). Ell no demanava que es tornara a jutjar l'homicida pel mateix cas. I al venjador de la sang no se li permetia que entrara en la ciutat i el matara. Mentre l'homicida estava dins de la ciutat, estava davall la protecció de Déu i no havia de patir por. No estava en una *presó*, ja que podia treballar, ajudar a altres persones i servir a Jehovà en pau. Podia tindre una vida plena i feliç.

Joies espirituals

(Nombres 35:31) No accepteu cap indemnització per salvar la vida d'un homicida culpable d'assassinat. Aquest home ha de morir.

w91 15/2 13 § 13

Un rescat corresponent per tots

¹³ No obstant, ni Adam ni Eva es beneficien del rescat. La llei mosaica contenia este principi: «No accepteu cap indemnització per salvar la vida d'un homicida culpable d'assassinat» (Nombres 35:31). Adam no va ser enganyat, de manera que el seu pecat va ser amb intenció, deliberat (1 Timoteu 2:14). Això va equivaldre a l'assassinat de la seua descendència, ja que esta va heretar la imperfecció d'ell i, així va arribar a estar

condemnada a mort. Està clar que Adam mereixia morir, ja que, com a home perfecte, havia optat per desobeir la llei de Déu voluntàriament. Haguera estat en contra dels principis justos de Jehovà el que ell aplicara el rescat a favor d'Adam. No obstant això, pagar el salari del pecat d'Adam és una provisió per a anul·lar la sentència de mort que va recaure a la descendència d'Adam (Romans 5:16). En sentit legal, es talla d'arrel el poder destructiu del pecat. El rescatador paga la mort per tot home i així carrega les conseqüències del pecat per tots els fills d'Adam (Hebreus 2:9; 2 Corintis 5:21; 1 Pere 2:24).

Lectura de la Bíblia

(Nombres 34:1-15) El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué: ² —Dóna aquestes instruccions als israelites: »Ara entreu al país de Canaan. Aquest és el territori que vos toca en heretat, i aquestes són les seues fronteres: ³ »La vostra frontera meridional limitarà amb el desert de Sin i el país d'Edom. A l'est, la frontera meridional començarà a l'extrem del Mar Mort. ⁴ Es dirigirà després cap al sud, seguirà per la pujada d'Acrabim, travessarà Sin i arribarà fins al sud de Cadeix-Barnea; seguirà per Hassar-Adar i passarà per Asmon. ⁵ Des d'ací seguirà fins a arribar al torrent d'Egipte, i s'acabarà al mar Mediterrani. ⁶ »La frontera occidental serà el mar Mediterrani amb el seu litoral. ⁷ »La vostra frontera septentrional anirà des del mar Mediterrani fins a Orah; ⁸ des d'allà la fareu passar per Lebó-Hamat fins a arribar a Sedad; ⁹ després seguirà per Zifron i s'acabarà a Hassar-Enan. ¹⁰ »La frontera oriental, la traçareu des d'Hassar-Enan fins a Xefam; ¹¹ des d'allà anirà baixant cap a Arbelà, a l'est d'Ain, fins al vessant

oriental del mar de Genesaret; ¹² seguirà el curs del riu Jordà i s'acabarà al Mar Mort. »Aquest serà el vostre país i les fronteres que l'envolten. ¹³ Moisès va transmetre aquestes instruccions als israelites. Els digué: —Aquest és el territori que el Senyor ha ordenat que repartiu per sorteig entre les nou tribus i la mitat de la tribu de Manassés. ¹⁴ Perquè els clans descendents de les tribus de Rubén i de Gad i els de l'altra mitat de la tribu de Manassés ja han rebut la seua heretat. ¹⁵ La possessió d'aquestes dos tribus i la mitat de la tribu de Manassés es troba enfront de Jericó, a llevant, a la riba oriental del Jordà.

VISQUEM COM A CRISTIANS

La disciplina: Una expressió d'amor de part de Jehovà

(Romans 12:1) Germans, per la misericòrdia que Déu ens té, vos exhorte a oferir-vos vosaltres mateixos com una víctima viva, santa i agradable a Déu: aquest ha de ser el vostre culte veritable.

(Hebreus 12:10, 11) Ells ens corregien per poc de temps i com els semblava bé; Déu, en canvi, ens corregeix mirant el que ens convé per fer-nos participar en la seua santedat. ¹¹ La correcció, de moment, no pareix que porte alegria, sinó tristesa; però, més tard, els qui han passat per aquest entrenament en cullen el fruit pacífic d'una vida justa.

(Proverbis 10:7) La memòria del just serà beneïda, el nom del malvat serà oblidat.

(Jeremies 46:28) Servent meu, Jacob, no temes. Ho dic jo, el Senyor. Jo sóc amb tu per salvar-te. Faré desaparèixer totes les nacions on t'havia dispersat. A tu, però, no et destruiré del tot. Tan sols t'he

corregit amb mesura, perquè no et podia tenir per innocent.

(Titus 1:13) Aquesta dita és ben veritat. Per tant, reprén-los severament, perquè mantinguen sana la seua fe.

(Proverbis 3:11, 12) Fill meu, no refuses la correcció del Senyor, no et canses de la seua reprensió: ¹² el Senyor reprén els qui estima, com un pare fa amb el fill preferit.

(Proverbis 10:17) Qui es deixa formar s'encamina a la vida, qui rebutja advertiments s'extravia.

DEL 31 DE MAIG AL 6 DE JUNY

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 1, 2

«És Déu qui jutja»

(Deuteronomi 1:16) Després vaig advertir als vostres jutges: "Escolteu les causes dels vostres germans i sentencieu amb justícia sobre les qüestions que es presenten entre ells o amb els immigrants que viuen entre vosaltres.

w96 15/3 23 § 1

Jehovà estima la justícia i el dret

Els ancians nomenats de la congregació tenen l'obligació de jutjar quan tracten casos de pecats greus (1 Corintis 5:12, 13). Al fer-ho, tenen present que la justícia de Déu procura mostrar misericòrdia quan és possible. Si no hi ha base per a això, com en el cas de pecadors impenitents, no pot mostrar-se misericòrdia. Però els ancians no expulsen al pecador de la congregació per voler venjar-se. Desitgen que l'expulsió li faci recobrar el coneixement (Compara amb Ezequiel 18:23). Davall la direcció de Crist, els ancians servixen a favor de la justícia, el que inclou ser com «abric

contra el vent» (Isaïes 32:1, 2). Per tant, han de ser imparcials i raonables (Deuteronomi 1:16, 17).

(Deuteronomi 1:17) En les sentències, escolteu tota la gent, tant la gent senzilla com els poderosos, i no tingueu por de ningú, perquè és Déu qui jutja. Si trobeu un cas massa difícil per a vosaltres, porteu-me'l, que jo l'examinaré.

w02 1/8 9 § 4

Submissió lleial a l'autoritat divina

⁴No obstant, per a ser jutge no sols calia conèixer la Llei. En vista de la seua imperfecció, els hòmens de major edat havien de guardar-se de cedir a inclinacions innates com l'egoisme, la parcialitat o l'avarícia, les quals podien pervertir el seu bon juí. Moisès els va manar: «En les sentències, escolteu tota la gent, tant la gent senzilla com els poderosos, i no tingueu por de ningú, *perquè és Déu qui jutja*». En efecte, els jutges d'Israel jutjaven per a Déu, un privilegi que inspirava temor reverent (Deuteronomi 1:16, 17).

(Hebreus 13:17) Obeïu els vostres dirigents i mostreu-vos-hi dòcils; ells vetlen sempre per vosaltres i n'hauran de donar compte. Mireu que puguen fer-ho amb goig i no lamentant-se; això no vos seria profitós.

(Jaume 5:13-15) Si algú de vosaltres sofreix, que pregue. Si està content, que cante lloances a Déu. ¹⁴ Si entre vosaltres hi ha algú que està malalt, que faci cridar els qui presideixen la comunitat perquè l'ungisquen amb oli en nom del Senyor i pregunten per ell. ¹⁵ Aquesta pregària, feta amb fe, salvarà el malalt: el Senyor el posarà bo i li perdonarà els pecats que haja comés.

Joies espirituals

(Deuteronomi 1:19) Després, seguint les ordres del Senyor, el nostre Déu, vam partir de la muntanya de l'Horeb i travessàrem aquell desert gran i terrible que poguéreu veure, tot fent camí cap al país muntanyós dels amorreus. En arribar a Cadeix-Barnea.

(Deuteronomi 2:7) Recorda que el Senyor, el teu Déu, t'ha beneït en tot el que has emprés. Ha vetlat per tu mentre has caminat per aquest desert immens. Durant aquests quaranta anys, el Senyor, el teu Déu, ha estat sempre amb tu i no t'ha mancat res.

w13 15/9 9 § 9

Els recordatoris de Jehovà són fidedignes

⁹Quan els israelites començaren el seu viatge, que els prendria quaranta anys, a través d'un «desert gran i terrible», Jehovà no els va dir amb tot detall com els anava a dirigir, protegir i cuidar. Però sí que els va demostrar repetidament que podien confiar en ell i en les seues instruccions. Mitjançant una columna de núvol de dia i una de foc de nit, els recordava que els estava donant suport i guia a través d'aquella terra inhòspita (Dt 1:19; Ex 40:36-38). També suplia les seues necessitats bàsiques. «No els va faltar res; els seus vestits no es feren malbé, els seus peus no van inflar-se» (Ne 9:19-21).

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 1:1-18) Paraules que Moisès va adreçar a tot el poble d'Israel quan es trobava a l'est del Jordà, a l'estepa, a l'Arabà, mirant a Suf, entre Paran i Tófel, Laban, Hasserot i Dizahab. ² Hi ha onze dies de camí des de la muntanya de l'Horeb fins a Cadeix-Barnea, en direcció a les muntanyes de Seïr. ³ L'any quaranta

després de l'eixida d'Egipte, el primer dia del mes onzé, Moisés va comunicar als israelites tot el que el Senyor li havia encomanat de dir-los. ⁴ Després de derrotar Sehon, el rei amorreu, que residia a Heixbon, i de véncer, prop d'Edreí, Og, rei de Basan, que residia a Aixtarot, ⁵ Moisés començà a explicar aquesta Llei a l'est del Jordà, en territori de Moab. Va dir: ⁶ —A la muntanya de l'Horeb, el Senyor, el nostre Déu, ens va parlar així: “Ja fa prou de temps que esteu acampats en aquesta muntanya. ⁷ Poseu-vos en marxa i dirigiu-vos al país muntanyós dels amorreus. Entreu a les seues poblacions i a les poblacions de tots els seus veïns que viuen a l'Arabà, a la Muntanya, a la Xefelà, al Nègueb i al Litoral. Seguiu pel país de Canaan fins a la serralada del Líban i fins a l'Eufrates, el gran riu. ⁸ Pose davant de vosaltres aquest país. Jo, el Senyor, el vaig prometre als vostres pares Abraham, Isaac i Jacob, i als seus descendents. Entreu, per tant, a prendre'n possessió.” ⁹ »Llavors vos vaig dir: “Jo no puc portar tot sol la càrrega de tots vosaltres. ¹⁰ El Senyor, el vostre Déu, vos ha multiplicat, i hui sou tan nombrosos com les estrelles del cel. ¹¹ Que el Senyor, Déu dels vostres pares, vos faça créixer mil vegades més i vos beneísca com vos ha promés. ¹² Però jo, com podria portar tot sol la càrrega de les vostres disputes i els vostres plets? ¹³ Per tant, escolliu-vos de cada tribu hòmens entenimentats, intelligents i d'experiència, i els faré els vostres caps.” ¹⁴ Em va respondre que era bona la meua proposta. ¹⁵ Llavors vaig reunir els prohoms de cada tribu, hòmens entenimentats i d'experiència, i els vaig fer els vostres caps: caps responsables de mil, de cent, de cinquanta i de

deu hòmens. Vaig nomenar també capdavaners dins de cada tribu. ¹⁶ Després vaig advertir als vostres jutges: “Escolteu les causes dels vostres germans i sentencieu amb justícia sobre les qüestions que es presenten entre ells o amb els immigrants que viuen entre vosaltres. ¹⁷ En les sentències, escolteu tota la gent, tant la gent senzilla com els poderosos, i no tingueu por de ningú, perquè és Déu qui jutja. Si trobeu un cas massa difícil per a vosaltres, porteu-me'l, que jo l'examinaré.” ¹⁸ I llavors vos vaig donar totes les normes que havíeu de seguir.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Discurs

w13 15/8 11 § 7

Mai t'enfades amb Jehovà

7 Els comentaris negatius d'altres poden afectar-nos (Ilig Deuteronomi 1:26-28).

El poble de Déu havia sigut alliberat de l'esclavitud que patia en Egipte. Jehovà havia portat 10 plagues miraculoses sobre eixa nació opressora i havia acabat amb el faraó i el seu exèrcit en el mar Roig (Ex 12:29-32, 51; 14:29-31; Sl 136:15). Ara que els israelites per fi estaven preparats per a entrar en la terra promesa, just en eixe moment tan crucial, es posaren a queixar-se de Jehovà. Quin va ser el motiu d'esta falta de fe? El seu cor va tremolar a l'escoltar el desanimador informe d'alguns que havien sigut enviats a espia la terra (Nm 14:1-4). Quin va ser el resultat? A tota aquella generació se li va impedir entrar en eixe «país fèrtil» (Dt 1:34, 35). I nosaltres? Deixem de vegades que els comentaris negatius d'altres ens debiliten la fe i ens facen queixar-nos de la manera en què Jehovà ens tracta?

VISQUEM COM A CRISTIANS

Estigues preparat durant la fi dels últims dies

(2 Timoteu 3:1) Ja saps que en els darrers dies vindran temps difícils.

(Mateu 24:8) Tot això serà només l'inici dels dolors de part.

(Lluc 16:10) Qui mereix la confiança en una cosa molt menuda, també la mereix en una de gran, i qui enganya en les coses menudes, també enganya en les grans.

(Isaïes 30:15) Això vos fa saber el Senyor, Déu sobirà, el Sant d'Israel: «Vos salvareu si vos convertiu i deixeu d'inquietar-vos. Trobareu la força en la calma i en la confiança. Però això, vosaltres no ho voleu.

od 176 § 15-17

No abandonem mai l'organització de Jehovà

¹⁵ Les guerres, les revolucions i les proscripcions podrien impedir que servim a Déu obertament. Potser no puguem anar a les reunions ni puga visitar-nos el superintendent de circuit. O no ens resulte possible comunicar-nos amb la sucursal ni rebre publicacions. Què farem en eixe moment?

¹⁶ La resposta és clara: fem tot el que estiga en les nostres mans. Normalment podrem estudiar en privat i també reunir-nos en grups xicotets en cases particulars. En estos casos, es pot estudiar la Bíblia i repassar les publicacions que hagem estudiat abans. No et preocupes ni tingues por. És probable que en poc temps la Junta Directiva trobe la forma de comunicar-se amb els germans que estan a càrrec de la congregació.

¹⁷ Inclús si es talla la comunicació amb altres germans, recorda que mai estaràs a soles, Jehovà i Jesús sempre t'acompanyaran.

No perdes l'esperança. Jehovà pot escoltar les teues oracions i enfortir-te amb el seu esperit. Demana-li ajuda. No oblides que eres un servent de Déu i un deixeble de Jesucrist, així que aprofita qualsevol oportunitat per a predicar i Jehovà et beneirà. Tal vegada algú escolte el missatge i es pose de banda de la veritat (Fets 4:13-31; 5:27-42; Fl 1:27-30; 4:6, 7; 2Tm 4:16-18).

(Proverbis 22:3) L'astut veu venir la malvestat i busca refugi, però l'incaut continua avant i ho paga car.

g17.5 4, 6

Quan colpeja un desastre. Què fer per a sobreviure

ABANS: PREPARA'T

Tots estem exposats a sofrir un desastre. Per açò, la preparació és la clau per a sobreviure. Què cal tindre en compte?

- **Mentalitza't.** Accepta el fet que els desastres passen i que tu i la teua família podeu patir un desastre algun dia. Si et prepares *després* que el desastre haja passat, serà massa tard.

- **Informa't sobre els desastres** que poden passar en la teua zona. Localitza els refugis. Analitza si l'estructura i la ubicació de la casa són segures. Elimina els riscos d'incendi. Instal·la detectors de fum i canvia les piles almenys una volta a l'any.

- **Prepara subministraments d'emergència.** Els servicis d'electricitat, aigua, telèfon i transport poden fallar. Si tens un vehicle, procura que el depòsit de gasolina estiga almenys per la mitat. En ta casa tin sempre aliments, aigua i una motxilla d'emergència (mira el quadro «Tens tot el necessari?»).

- **Tin a mà els números de telèfon** d'amics que visquen tant prop com lluny.

- **Elabora un pla d'eixida i assaja'l.** Informa't de les eixides d'emergència més properes del lloc on estigues i coneix el

pla d'emergència de l'escola dels teus fills. Definix amb la teua família un lloc de trobada prop de casa i un altre fora del veïnat, com una escola o una biblioteca pública. Els experts recomanen tindre sessions de pràctica amb la família per a arribar a peu a eixos llocs.

- **Prepara't per a ajudar a altres persones**, per exemple, ancians i malalts.

TENS TOT EL NECESSARI?

Les organitzacions per a la gestió de desastres insten a les famílies a tindre subministraments d'emergència i revisar-los anualment. Per descomptat, les necessitats varien segons el lloc i les circumstàncies, així que investiga què recomanen els servicis de protecció civil de la teua zona. Per regla general, es recomana tindre en casa *almenys* 11 litres d'aigua per persona i aliments que no caduquen, preparats per al seu consum, que siguen suficients per a tres dies.

A més, algunes famílies han preparat motxilles d'emergència amb articles com els següents:

- Mantes, una muda completa de roba abrigada i calçat resistent.
- Llanterna, ràdio (a piles o a maneta) i piles de reposició.
- Farmaciola de primers auxilis i un xiulet per a demanar ajuda.
- Coberts, obrillandes, ferramentes multiús de butxaca i mistos a prova d'aigua.
- Mascaretes, cinta adhesiva a prova d'aigua i lona de plàstic per a cobrir-se.
- Raspall de dents, sabó, tovalles i paper higiènic.
- Articles per a cuidar dels xiquets i de persones majors o malaltes.
- Un recipient impermeable amb medicaments, còpies de receptes mèdiques i documents importants.

- Els números de telèfon dels teus contactes d'emergència, llocs de trobada i un mapa de la zona.

- Targetes bancàries i diners en efectiu.

- Un joc extra de les claus de la casa i del cotxe.

- Paper, llapis, llibres i jocs per als xiquets.

- Una Bíblia.

[Nota]

És probable que no tots els elements d'esta llista siguen necessaris en el teu cas o en la zona on vius. Potser vulgues afegir alguns que no estiguen inclosos.

DEL 7 AL 13 DE JUNY

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 3, 4

«Les lleis de Jehovà són sàvies i justes»

(Deuteronomi 4:6) Guardeu-los i compliu-los. Si ho feu així, tots els pobles vos tindran per savis i de trel·lat. Quan sentiran parlar de tots aquests decrets, diran: “Quina saviesa i quin trel·lat té aquesta gran nació!”.

it-1 821 § 6 ENTENIMENT

A l'estudiar i aplicar amb diligència la Paraula de Déu i els seus manaments, una persona pot arribar a tindre més perspiciàcia que els seus mestres i més enteniment que els hòmens de major edat (Sl 119:99, 100, 130; compara amb Lc 2:46, 47). Açò es deu al fet que la saviesa i l'enteniment en realitat són part integrant de les normes i decrets judicials purs de Déu. Per tant, el que Israel observara fidelment estes normes i decrets faria que les nacions veïnes el veren com un poble savi i «de trel·lat» (Dt 4:5-8; Sl 111:

7, 8, 10; compara amb 1Re 2:3). La persona sàvia reconeix la inviolabilitat de la Paraula de Déu, vol emmotlar la seua vida a ella i li demana ajuda a Déu per a aconseguir-ho (Sl 119:169). Així mateix, deixa que el missatge de Déu li penetre profundament (Mt 13:19-23), ho escriu sobre la taula del seu cor (Pr 3:3-6; 7:1-4) i arriba a desenrotllar odi pels «camins enganyosos» (Sl 119:104). Quan el Fill de Déu va estar en la Terra, va mostrar eixa classe d'enteniment. Ni tan sols va intentar evitar la mort en un pal, ja que el compliment de les Escripures requeria que morira d'eixa manera (Mt 26:51-54).

(Deuteronomi 4:6) Guardeu-los i compliu-los. Si ho feu així, tots els pobles vos tindran per savis i de trellat. Quan sentiran parlar de tots aquests decrets, diran: “Quina saviesa i quin trellat té aquesta gran nació!”.

w99 1/11 20 § 6, 7

Quan la generositat abunda

Sorpresa per tot el que va sentir i vore, la reina va respondre humilment: «Feliços els teus cortesans, que poden estar sempre davant de tu i escoltar la teua saviesa!» (1 Reis 10:4-8). No va pronunciar feliços als servents de Salomó per viure en l'opulència, encara que així era, sinó perquè podien escoltar constantment la saviesa que Salomó havia rebut de Déu. La reina de Saba és un bon exemple per als servents de Jehovà de l'actualitat, que es beneficien de la saviesa del Creador i la del seu Fill, Jesucrist.

També és digne de nota el següent comentari que li va fer la reina a Salomó: «Beneït siga el Senyor, el teu Déu» (1 Reis 10:9). És evident que va percebre la mà de Jehovà en la saviesa i la prosperitat de Salomó. Estes paraules concorden amb el que Jehovà va prometre a Israel en temps anteriors.

Ell va dir: Si guardeu i compliu els meus decrets, «tots els pobles vos tindran per savis i de trellat. Quan sentiran parlar de tots aquests decrets, diran: “Quina saviesa i quin trellat té aquesta gran nació!”» (Deuteronomi 4:5-7).

(Deuteronomi 4:7, 8) I realment, quina nació, per gran que siga, té els seus déus tan prop d'ella com el Senyor, el nostre Déu, és prop nostre sempre que l'invoquem? ⁸ I quina nació, per gran que siga, té uns decrets i unes prescripcions tan justos com els d'aquest codi de la Llei que hui vos propose?

w07 1/8 29 § 13

Som rics en coses espirituals?

¹³ Quan Jehovà beneïx als seus servents, sempre els dona lo millor (Jaume 1:17). Per exemple, la terra que Jehovà els va donar als israelites era un «país que regalla[va] llet i mel». Encara que també s'havia dit alguna cosa pareguda en Egipte, la terra dels israelites era diferent almenys en un aspecte fonamental. «El Senyor, el teu Déu, té cura d'aquest país i vetla per ell», va dir Moisès al poble. En altres paraules, la raó per la qual els israelites prosperarien era perquè Jehovà els cuidaria. I així va ser, quan es mantenien fidels a Jehovà rebien d'ell un munt de benediccions i la seua vida era visiblement millor que la de les nacions veïnes. Està clar, doncs, que la benedicció de Jehovà «dona riquesa» (Nombres 16:13; Deuteronomi 4:5-8; 11:8-15).

Joies espirituals

(Deuteronomi 4:23) Guardeu-vos d'oblidar mai l'aliança que el Senyor, el vostre Déu, va fer amb vosaltres. No vos fabriqueu cap estàtua amb la figura d'allò que el Senyor, el teu Déu, t'ha prohibit.

w04 15/9 25 § 3

Punts destacats del llibre de Deuteronomi

4:15-20, 23, 24. Indica la prohibició de fer-se imatges tallades que no es poden representar objectes amb fins artístics?

No. Este manament prohibia fer-se imatges per a adorar-les, és a dir, inclinar-se davant de les imatges i servir-les. Les Escrip-tures no condemnen esculpir o pintar objectes amb fins artístics (1 Reis 7:18, 25).

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 3:1-13) Després vam pujar en direcció a Basan, però Og, rei de Basan, ens va eixir al pas amb tot el seu exèrcit per atacar-nos prop d'Edreí. ² Llavors el Senyor em va dir: "No tingues por d'ell: el pose a les teues mans amb tot el seu exèrcit i el seu territori. Tracta'l com vas tractar Sehon, el rei amorreu que regnava a Heixbon." ³ Així el Senyor, el nostre Déu, va posar també a les nostres mans Og, rei de Basan, amb tot el seu exèrcit. Els vam derrotar i no deixàrem cap supervivent. ⁴ Vam ocupar totes les seues ciutats: no n'hi hagué ni una que no els la prenguerem. En total van ser seixanta ciutats de la regió d'Argob, a Basan, on regnava Og. ⁵ Totes eren ciutats fortificades, amb muralles altes, amb portes i forrellats. I això, sense comptar un gran nombre de pobles que no tenien muralles. ⁶ Vam consagrar a l'extermini totes aquelles ciutats, amb els hòmens, les dones i les criatures, tal com havíem fet amb Sehon, rei d'Heixbon. ⁷ Només ens reservàrem, com a botí, tot el bestiar i tot el que havíem saquejat de les ciutats. ⁸ »Així ens havíem apoderat del territori dels dos reis amorreus establits a l'est del Jordà, des del torrent d'Arnon fins a la munta-

nya de l'Hermon. ⁹ Els habitants de Sidó anomenen Sirion la muntanya de l'Hermon, mentre que els amorreus l'anomenen Senir. ¹⁰ Havíem conquerit totes les ciutats de l'altiplà, les del país de Galaad i també les de Basan, on regnava Og, fins a les ciutats de Salcà i Edreí. ¹¹ El rei Og, de Basan, va ser el darrer gegant rafaïta. A Rabà dels ammonites es pot veure el seu sarcòfag, tallat en pedra de basalt: fa més de quatre metres de llarg i vora dos metres d'ample. ¹² »En aquell temps vam prendre possessió de tot el territori. Vaig assignar a les tribus de Rubén i de Gad la part que va des d'Aroer, que és al torrent d'Arnon, fins a la mitat de la regió muntanyosa de Galaad, amb les ciutats que s'hi troben. ¹³ A la mitat de la tribu de Manassés li vaig assignar la resta de Galaad i tot Basan, que havia estat reialme d'Og. Tota la regió d'Argob amb Basan era coneguda com el país dels rafaïtes.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Augmenta l'alegria en la predicació: Ensenya amb entusiasme

(Romans 12:11) Esforceu-vos a ser sol·lícits. Sigueu fervents d'esperit, serviu el Senyor.

(Romans 10:15) I qui el podrà anunciar, si ningú no és enviat? Ja ho diu l'Escriptura: *Que bonics són els peus dels missatgers de bones noves!*

(Romans 10:13, 14) En efecte, *tots els qui invoquen el nom del Senyor se salvaran.* Ara bé, com podran invocar-lo, si no hi creuen? I com creuran en ell, si no n'han sentit parlar? I com en sentiran parlar, si ningú no l'anuncia?

DEL 14 AL 20 DE JUNY

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 5, 6

«Ensenya als teus fills a estimar a Jehovà»

(Deuteronomi 6:5) Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tota la força.

w05 15/6 20 § 11

Pares, proveïu les necessitats de la vostra família

¹¹ Quant a este tema, tal volta cap altre pasatge de les Escriptures se cite tant com Deuteronomi 6:5-7. Per favor, obriu la Bíblia i llegiu eixos versicles. Fixeu-vos que als pares se'ls mana primer cultivar la seua pròpia espiritualitat fent créixer el seu amor a Jehovà i prenent-se seriosament les seues paraules. És necessari que sigueu bons estudiants de la Paraula de Déu, que la llegiu amb regularitat i mediteu en ella, ja que d'eixa manera podreu entendre i estimar de veritat els camins, principis i lleis de Jehovà. Aleshores, el vostre cor estarà ple de veritats bíbliques fascinants que vos infondran goig, reverència i amor a Jehovà i tindreu moltes coses bones per a transmetre als vostres fills (Lluc 6:45).

(Deuteronomi 6:6) Grava en el teu cor les paraules dels manaments que hui et done.

w07 15/5 15, 16

Com puc ajudar als meus fills a obtenir una verdadera educació?

Els somnis, ideals, valors i interessos que tens no sols es manifesten en el que dius, sinó també en el que fas (Romans 2:21, 22). Des de molt xicotets, els xiquets estan molt pendents dels seus pares i aprenen d'ells. Perceben a quines coses donen importància

els seus pares i, amb freqüència, adopten els mateixos valors. Si de veritat estimes a Jehovà, els teus fills ho notaran. Per exemple, voran que la lectura i l'estudi de la Bíblia són valuosos per a tu. S'adonaran que poses els interessos del Regne en primer lloc en la teua vida (Mateu 6:33). Si amb regularitat estàs present en les reunions cristianes i participes en la predicació, comprendran que lo prioritari per a tu és el servici sagrat a Jehovà (Mateu 28:19, 20; Hebreus 10:24, 25).

(Deuteronomi 6:7) Inculca-les als teus fills; parla'n a casa i tot fent camí, quan et gites i quan t'alces.

w05 15/6 21 § 14

Pares, proveïu les necessitats de la vostra família

¹⁴ Com mostra Deuteronomi 6:7, són moltes les ocasions en què els pares poden tractar assumptes espirituals amb els seus fills. Ja siga que estiguen viatjant, fent faenes de casa o descansant junts, poden trobar oportunitats per a satisfer les seues necessitats espirituals. Clar, no es tracta de donar-los sermons constants sobre les veritats bíbliques, sinó de procurar que el diàleg es mantinga en un pla edificant i espiritual. Per exemple, la revista *Desperteu-vos!* té molts articles que tracten una gran varietat de temes, els quals poden donar peu a conversacions sobre la creació animal de Jehovà, llocs de gran bellesa natural del planeta i la impactant diversitat de cultures i costums dels sers humans. Esta classe de converses poden moure als jóvens a llegir més les publicacions que proporciona el servent fidel i sensat (Mateu 24:45-47).

Joies espirituals

(Deuteronomi 5:21) No desitges la dona d'un altre. »No ansies la casa d'un altre,

ni el seu camp, ni el seu esclau, ni la seua esclava, ni el seu bou, ni el seu ase, ni res del que li pertany.

w19.02 22 § 11

L'amor i la justícia en l'antic Israel (primer article de la sèrie)

¹¹**Lliçons:** Jehovà veu més enllà de les aparences. Veu el nostre cor, el que de veritat som per dins (1Sa 16:7). No li podem ocultar ningun pensament, sentiment ni acció. Busca lo bo en nosaltres i ens ajuda a desenrotllar-ho. Però també vol que identifiquem els mals pensaments i els controlem abans que es convertisquen en males accions (2Cr 16:9; Mt 5:27-30).

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 5:1-21) Moisès va convocar tot el poble d'Israel i els digué: —Escolta, Israel, els decrets i les prescripcions que hui vos comuniquen. Apreneu-los i mireu de posar-los en pràctica. ² El Senyor, el nostre Déu, va fer una aliança amb nosaltres a l'Horeb. ³ No la va fer solament amb els nostres pares, sinó també amb tots nosaltres que hui som vius. ⁴ Dalt de la muntanya, el Senyor vos va parlar cara a cara, des del mig del foc. ⁵ Jo em trobava llavors entre ell i vosaltres, per comunicar-vos els seus manaments, perquè teníeu por d'aquell foc i no vau pujar a la muntanya. El Senyor digué: ⁶ »«Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet eixir del país d'Egipte, la terra on eres esclau. ⁷ »No tingues cap altre déu fora de mi. ⁸ »No et fabriques ídols; no et faces cap imatge del que hi ha dalt al cel, ací baix a la terra o en les aigües de davall la terra. ⁹ No els adores ni els dones culte, perquè jo, el Senyor, el teu Déu, sóc el Déu-gelós: demane comptes als fills de les culpes dels

pares fins a la tercera i la quarta generació dels qui no m'estimen. ¹⁰ Però, per als qui m'estimen i guarden els meus preceptes, mantinc el meu amor durant un miler de generacions. ¹¹ »No jures en fals pel nom del Senyor, el teu Déu, perquè jo, el Senyor, no tinc per innocent el qui jura en fals pel meu nom. ¹² »Observa el repòs del dissabte, consagra-me'l, com t'ha manat el Senyor, el teu Déu. ¹³ Tens sis dies per a treballar i fer totes les faenes que calga, ¹⁴ però el dia seté és el dia de repòs, dedicat al Senyor, el teu Déu. No faces cap treball, ni tu, ni el teu fill, ni la teua filla, ni el teu esclau, ni la teua esclava, ni el teu bou, ni el teu ase, ni cap dels teus animals, ni l'immigrant que resideix a la teua ciutat. Així el teu esclau i la teua esclava podran reposar igual que tu. ¹⁵ Recorda't que eres esclau al país d'Egipte i que el Senyor, el teu Déu, te'n va fer eixir amb mà forta i braç poderós: per això el Senyor, el teu Déu, et mana de respectar el repòs del dissabte. ¹⁶ »Honra el pare i la mare, com t'ha manat el Senyor, el teu Déu. Així tindràs llarga vida i seràs feliç en el país que et dona el Senyor, el teu Déu. ¹⁷ »No mates. ¹⁸ »No cometes adulteri. ¹⁹ »No robes. ²⁰ »No acuses ningú falsament. ²¹ »No desitges la dona d'un altre. »No ansies la casa d'un altre, ni el seu camp, ni el seu esclau, ni la seua esclava, ni el seu bou, ni el seu ase, ni res del que li pertany.

VISQUEM COM A CRISTIANS

Mostra amor en la família

(Efesis 5:28, 29) Igualment, els marits han d'estimar la muller com el seu propi cos. Qui estima la muller s'estima a si mateix. ²⁹ No hi ha hagut mai ningú que no estimara el propi cos; al contrari, tot

home l'alimenta i el vesteix. També el Crist ho fa així amb l'Església.

(1 Timoteu 5:8) Perquè el qui no es preocupa de la pròpia família, sobretot dels qui conviuen amb ell, demostra que ha reneгат de la fe i és pitjor que un descregut.

(Efesis 5:22) Dones, sotmeteu-vos als vostres marits, tal com tots ens sotmetem al Senyor.

(Efesis 5:33) I que també val per a vosaltres. Que cadascú estime la seua muller com a si mateix, i que la muller siga respectuosa amb el marit.

(1 Pere 3:1-6) Vosaltres, mullers, estigueu sotmeses als vostres marits. Així, fins i tot si alguns refusen de creure en la Paraula, seran guanyats, sense paraules, per la vostra manera de viure, ² quan es fixen en el vostre comportament respectuós i cast. ³ No busqueu d'adornar-vos per fora amb pentinats complicats, joies d'or i vestits elegants; ⁴ busqueu més bé aquella disposició amagada en el cor que és l'ornament incorruptible d'un esperit dolç i seré. Això sí que té valor als ulls de Déu. ⁵ Així s'adornaven en altre temps les dones santes, que confiaven en Déu i vivien sotmeses als seus marits, ⁶ com Sara, que obeïa Abraham i l'anomenava senyor. Vosaltres sou ara filles seues, en la mesura que obreu el bé i no teniu por de res.

(Efesis 4:32) Sigueu bondadosos i afectuosos els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu vos ha perdonat en Crist.

(Deuteronomi 6:6, 7) Grava en el teu cor les paraules dels manaments que hui et done. ⁷ Inculca-les als teus fills; parla'n a casa i tot fent camí, quan et gites i quan t'alces.

(Efesis 6:4) Pares, no irriteu els vostres fills: eduqueu-los i instruiu-los tal com faria el Senyor.

DEL 21 AL 27 DE JUNY

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 7, 8

«No et cases amb la gent d'altres nacions»

(Deuteronomi 7:3) No t'emparentes amb la gent d'aquestes nacions: no dones per mullers les teues filles als seus fills ni prenques per als teus fills les seues filles.

w12 1/7 29 § 2

Per què va manar Déu als israelites que soles es casaren entre ells?

Per un costat, Jehovà sabia que Satanàs desitjava corrompre a tota la nació d'Israel fent que adoraren a deus falsos. Déu va advertir que si els israelites es casaven amb no creients, s'apartarien d'ell i servrien a altres deus. Hi havia molt en joc. Al perdre el seu favor i protecció, serien presa fàcil per als seus enemics. I si això passava, ¿com arribaria el Messies promés per mitjà d'Israel? Amb raó Satanàs volia induir als israelites a casar-se amb persones que no compartien les seues creences.

(Deuteronomi 7:4) Aqueixes nacions apartarien del Senyor els teus fills, i ells adorarien altres déus. Llavors el Senyor s'indignaria contra vosaltres i no tardaria gens a exterminar-vos.

w15 15/3 30, 31

Casar-se només en el Senyor: Seguir sent possible?

Ell ens mana en la seua Paraula que ens casem només en el Senyor perquè sap que això és lo millor per a nosaltres. Jehovà

vol protegir-nos de tot el que pot fer-nos sofrir i desitja que siguem feliços. En els dies de Nehemies, molts jueus es van casar amb estrangeres que no adoraven a Jehovà. Què va fer Nehemies? Va utilitzar el cas de Salomó per a ajudar-los a corregir la seua actitud i els va recordar que, encara que Jehovà estimava a Salomó, el «van arrossegar al pecat les dones estrangeres» (Ne 13: 23-26). Per tant, si Jehovà ens diu que ens casem només amb persones que el servixen, és perquè vol que ens vaja bé (Sl 19:8-11 [vv. 7-10 NM]; Is 48:17, 18). ¿Veritat que estem agraïts que s'interesse tant per nosaltres i ens done consells tan savis? Quan l'obeïm, reconeixem que ell té el dret de dir-nos el que està bé i el que està malament (Pr 1:5).

(1 Corintis 7:39) La muller està lligada al marit mentre ell és viu; però si el marit mor, queda lliure de casar-se amb qui vulga, sempre que siga amb un cristià.

(2 Corintis 6:14) No vos lligueu al jou dels infidels. Com poden anar juntes la justícia i la maldat? Què tenen en comú la llum i la tenebra?

w15 15/8 26 § 12

Elegix bé els teus amics en estos últims dies

¹² El cristià ha d'elegir bé als seus amics, però encara és més important que elegisca bé a la persona amb qui es casarà. La Paraula de Déu aconsella: «No vos lligueu al jou dels infidels. Com poden anar juntes la justícia i la maldat? Què tenen en comú la llum i la tenebra?» (2Co 6:14). La Bíblia diu clarament que el testimoni de Jehovà ha de casar-se sols en el Senyor, és a dir, sols amb un altre Testimoni batejat que es comporte com un verdader cristià (1Co 7:39). El qui segueix este consell obté una cosa molt

valuosa: un amic que l'ajudarà a ser fidel a Déu.

Joies espirituals

(Deuteronomi 8:3) T'ha afligit fent-te passar fam, però després t'ha alimentat amb el mannà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu. Volia que reconegueres que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que ix de la boca del Senyor.

w04 1/2 13 § 4

Jhovà satisfà les nostres necessitats diàries

⁴ La sollicitud a Déu del pa diari també ha de recordar-nos que necessitem aliment espiritual tots els dies. A pesar de tindre molta fam després d'estar en dejú durant molt de temps, Jesús va resistir la temptació de Satanàs de convertir les pedres en pa i li va contestar: «L'Escriptura diu: *L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que ix de la boca de Déu*» (Mateu 4:4). En esta ocasió, Jesús va citar al profeta Moisés, qui va dir al poble d'Israel: «[Jhovà] t'ha afligit fent-te passar fam, però després t'ha alimentat amb el mannà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu. Volia que reconegueres que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que ix de la boca del Senyor» (Deuteronomi 8:3). La forma en què Jehovà va proporcionar el mannà no sols aportava als israelites aliment físic, sinó també lliçons espirituals. Per un costat, havien de «recollir la ració necessària per a aquell dia». Si acumulaven més del necessari per al dia, el sobrant començava a fer mala olor i s'omplia de cucs (Èxode 16:4, 20). No obstant, això no passava el sext dia, en el que havien d'arreglar el doble per a cobrir les necessitats del dissabte (Èxode 16:5, 23, 24). Per tant, el mannà va gravar en la seua ment que havien de ser obedients i que la seua

vida no depenia sols del pa, sinó de «*tota paraula que ix de la boca de Déu*».

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 7:1-16) Quan el Senyor, el teu Déu, et faça entrar al país on ara arribes per prendre'n possessió, expulsarà de davant de tu set nacions més nombroses i més fortes que tu: els hitites, els guirgaixites, els amorreus, els cananeus, els perizites, els hivites i els jebuseus. ² El Senyor, el teu Déu, posarà a les teues mans aquestes nacions, i tu les derrotaràs i les consagraràs a l'extermini. No hi pactes ni en tingues pietat. ³ No t'emparentes amb la gent d'aquestes nacions: no dones per mullers les teues filles als seus fills ni prengues per als teus fills les seues filles. ⁴ Aqueixes nacions apartarien del Senyor els teus fills, i ells adorarien altres déus. Llavors el Senyor s'indignaria contra vosaltres i no tardaria gens a exterminar-vos. ⁵ »Això és el que heu de fer amb aquestes nacions: derroqueu els seus altars, partiu els pilars sagrats, talleu els bosquets sagrats i cremeu els seus ídols. ⁶ Perquè tu ets un poble consagrat al Senyor, el teu Déu. Ell t'ha escollit d'entre tots els pobles de la terra perquè sigues la seua heretat preferida. ⁷ »El Senyor s'ha enamorat de vosaltres i vos ha escollit d'entre tots els pobles, no perquè fóreu un poble més nombrós que els altres, quan de fet sou el més menut de tots, ⁸ sinó perquè vos estima i es manté fidel al jurament que havia fet als vostres pares. Per això, el Senyor, amb mà forta, vos ha fet eixir d'Egipte, la terra on éreu esclaus, i vos ha rescatat del poder del faraó, rei d'Egipte. ⁹ »Reconeix, doncs, que el Senyor, el teu Déu, és realment Déu. És el Déu fidel, que manté la seua aliança i el seu

amor fins a un miler de generacions, per als qui l'estimen i guarden els seus preceptes. ¹⁰ Però als qui no l'estimen, els dóna de dret la seua paga i els fa desaparèixer. No els fa esperar: la dóna de dret a ells mateixos. ¹¹ Tu, per tant, guarda els preceptes, els decrets i les prescripcions que hui et mane de complir. ¹² »Quan escoltaràs aquestes prescripcions i les compliràs posant-les en pràctica, el Senyor, el teu Déu, mantindrà la seua aliança i l'amor que va jurar als teus pares. ¹³ Ell t'estimarà, et beneirà i et multiplicarà. Beneirà els fruits de les teues entranyes i els fruits de la teua terra: el blat, el vi, l'oli, i les cries de les teues vaques i de les teues ovelles, en el país que va prometre als teus pares. ¹⁴ Et beneirà més que a cap altre poble; cap home ni cap dona no serà estèril, ni serà estèril cap animal del vostre bestiar. ¹⁵ El Senyor et preservarà de tota malaltia; no farà caure damunt de tu cap epidèmia maligna, com aquelles d'Egipte que ja coneixeu; les farà caure sobre els qui t'odien. ¹⁶ »Extermina tots els pobles que el Senyor, el teu Déu, et posa a les mans. No en tingues compassió ni dones culte als seus déus: serien un parany per a tu.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Discurs

w06 1/1 28 § 14, 15

Buscar la justícia ens protegeix

¹⁴ Quan els israelites es trobaven a punt d'entrar en la terra promesa, Jehovà els va advertir que no l'oblidaren, dient: «Guarda't d'oblidar el Senyor, el teu Déu: no deixes de complir els seus manaments, les seues prescripcions i els seus decrets que hui et done. T'alimentaràs fins a saciar-te, edificaràs

cases confortables i hi viuràs, es multiplicaran els teus ramats de vaques i d'ovelles, acumularàs plata i or, i multiplicaràs tots els teus béns. Mira llavors que no s'enorgullisca el teu cor i t'oblides del Senyor» (Deuteronomi 8:11-14).

¹⁵ Podria passar-nos alguna cosa pareguda a nosaltres? Sí, si ens equivoquem al fixar les nostres prioritats. Però si busquem primer la justícia de Déu, l'adoració pura serà primordial en la nostra vida. Com va dir Pau, «traure[m] partit dels moments favorables» i efectuarem el nostre ministeri amb un sentit d'urgència (Colossencs 4:5; 2 Timoteu 4:2). Per altre costat, si donàrem més importància al descans i la busca de diversions que a l'assistència a les reunions i la predicació, podríem oblidar a Jehovà en el sentit que el desplaçaríem a un lloc secundari en la nostra vida. Pau va dir que en els últims dies els hòmens serien «amics del plaer més que de Déu» (2 Timoteu 3:4). El cristià sincer es fa constantment un examen de consciència per a assegurar-se que eixa actitud no ha influït en ell (2 Corintis 13:5).

VISQUEM COM A CRISTIANS

Tinguem precaució amb confiar en coses que fallen: La força i la bellesa

(Proverbis 31:30) L'encís és enganyós, la bellesa s'esvaeix; la dona que venera el Senyor mereix de ser alabada.

DEL 28 DE JUNY AL 4 DE JULIOL

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | DEUTERONOMI 9, 10

«Què espera de tu el Senyor [Jehovà], el teu Déu?»

(Deuteronomi 10:12) I ara, poble d'Israel, què espera de tu el Senyor, el teu Déu?

Que el reverencies i seguisques els seus camins, que l'estimes i l'adores amb tot el cor i amb tota l'ànima.

w09 1/10 10 § 3, 4

Què ens demana Jehovà?

Però, què ens motivarà a obeir-lo de bona gana? En el versicle 12 s'indica un factor: «Que el reverencies». Ací Moisès no estava parlant d'un angoixant terror a sofrir les conseqüències de les nostres males accions. Es referia a un profund respecte per Déu i les seues normes, cosa que ens impedirà fer res que l'ofenga.

Amb tot, el principal motiu per a obeir a Déu hauria de ser un altre. Segons va indicar Moisès, Jehovà vol que l'estimem i l'adorem «amb tot el cor i amb tota l'ànima» (versicle 12). En altres paraules, hauríem d'obeir-lo per amor. No obstant, estimar a Déu implica més que sentir un afecte especial per ell. Certa obra de consulta explica que «en hebreu, els verbs de sentiment a voltes també al·ludixen a les accions que motiven eixos sentiments». Així, la persona que estima a Déu demostra per les seues accions el que sent. Per tant, si de veritat estimem a Déu, tractarem de fer tot el que li agrada (Proverbis 27:11).

(Deuteronomi 10:13) Que observes els seus manaments i els seus decrets que hui et done per al teu bé.

w09 1/10 10 § 6

Què ens demana Jehovà?

Obeir-lo de bona gana només té avantatges per a nosaltres. Moisès ho va indicar clarament en el versicle 13: «Que observes els seus manaments i els seus decrets [...] per al teu bé». No importa el que ens demane, sempre serà lo millor per a nosaltres. No oblidem que «Déu és amor» (1 Joan

4:8). Per tant, els seus manaments són per al nostre benefici, tant a curt com a llarg termini (Isaïes 48:17). Si fem el que ell ens demana, ens estalviarem moltes decepcions i, en el futur, disfrutarem de benediccions eternes davall del Regne de Déu.

(Deuteronomi 10:15) I tanmateix es va enamorar tan sols dels teus pares, i els estimà; i després d'ells, d'entre tots els pobles, vos ha escollit a vosaltres, els seus descendents, com hui podeu constatar.

c/ 16 § 2

De veritat podem acostar-nos a Déu?

² El patriarca Abraham va ser un dels personatges de l'antiguitat que disfrutaren d'intimitat amb l'Altíssim, ja que este el va anomenar «amic meu» (Isaïes 41:8). En efecte, Jehovà el considerava un amic entranyable. Li va concedir disfrutar d'una relació tan estreta perquè «*va creure en Déu*» (Jaume 2:23). En l'actualitat, Jehovà també busca oportunitats d'acostar-se als qui el servixen per amor (Deuteronomi 10:15). En la seua Paraula trobem una exhortació que inclou tant una invitació com una promesa: «Acosteu-vos a Déu, i Déu s'acostarà a vosaltres» (Jaume 4:8).

(Romans 6:17) Vosaltres éreu esclaus del pecat, però vos heu sotmés de cor a la doctrina que vos ha estat ensenyada. Donem-ne gràcies a Déu!

Joies espirituals

(Deuteronomi 9:1-3) Escolta, Israel! Hui travessaràs el Jordà per desposseir nacions més grans i poderoses que tu. Viuen en ciutats formidables, amb muralles que toquen al cel. ² Entre elles hi ha també els anaquites, que són gent de raça gegant. Ja saps què diuen d'ells: "Qui pot resistir els descendents d'Anac?" ³ Hui podràs

constatar que el Senyor, el teu Déu, travessa el Jordà davant de tu, com un foc devorador; ell els destruirà, els doblegarà davant de tu. Tu els desposseiràs i els faràs desaparèixer ràpidament, com t'ha promès el Senyor.

it-1 133

Anaquim

Raça de tamany extraordinari que vivia en les regions muntanyoses de Canaan, en algunes zones de la costa i, en especial en la part S. del país. Ahiman, Xeixaï i Talmai, tres hòmens prominents dels anaquim, viuen en Hebron (Nm 13:22), on els dotze espies hebreus van vore per primera volta a esta raça. Deu dels espies després van donar un informe atemoridor d'aquella experiència, al·legant que estos hòmens eren descendents dels nefilim d'abans del diluvi i que, en comparació amb ells, els hebreus eren com «llagostes» (Nm 13:28-33; Dt 1:28). La seua gran estatura va fer que se'ls utilitzara com a punt de referència al descriure inclús als emites i rafaïtes, que també eren extraordinàriament grans. Al parèixer, la seua gran força va donar lloc al dit del proverbi: «Qui pot resistir els descendents d'Anac?» (Dt 2:10, 11, 20, 21; 9:1-3).

Lectura de la Bíblia

(Deuteronomi 10:1-22) Llavors el Senyor em digué: "Talla dos taules de pedra, com les primeres, i puja-me-les a la muntanya. Fes també una arca de fusta. ² Sobre les taules de pedra hi escriuré els manaments que hi havia en les que has trencat, i després tu les guardaràs dins de l'arca." ³ »Vaig preparar una arca de fusta d'acàcia, vaig tallar dos taules de pedra com les primeres i vaig pujar a la muntanya portant-les a la mà. ⁴ El Senyor va

escriure en les noves taules el mateix que havia escrit en les primeres: els deu manaments que ell vos havia donat des del mig del foc, el dia que estàveu reunits en assemblea al peu de la muntanya. Després me les donà. ⁵ Em vaig dirigir al peu de la muntanya i vaig depositar les taules dins de l'arca que jo havia fet, i allà van quedar, com m'havia manat el Senyor. ⁶ »Els israelites partiren dels pous de Bené-Jaacan cap a Mosserà. Allí va morir Aaron i allí fou enterrat. El seu fill Eleazar el va succeir en el sacerdocí. ⁷ Des d'allí, els israelites van emprendre la marxa cap a Gudgod, i des de Gudgod fins a Jotbata, paratge on hi ha molts torrents d'aigua. ⁸ Llavors el Senyor va separar de les altres la tribu de Leví per confiar-li aquestes funcions: portar l'arca de l'aliança del Senyor, acostar-se a la presència del Senyor per oficiar com a sacerdots, i pronunciar la benedicció en el seu nom. Aquestes són les seues funcions encara hui. ⁹ Per això els levites no han rebut heretat ni porció entre els seus germans: el Senyor és la seua heretat, tal com els va prometre ell mateix, el Senyor, el vostre Déu. ¹⁰ »Jo vaig estar a la muntanya quaranta dies i quaranta nits, com abans. També aquesta vegada el Senyor em va escoltar i renuncià a destruir-te. ¹¹ Després em digué: «Posa't davant d'aquest poble perquè entren a prendre possessió del país que vaig prometre als seus pares.» ¹² »I ara, poble d'Israel, què espera de tu el Senyor, el teu Déu? Que el reverencies i seguisques els seus camins, que l'estimes i l'adores amb tot el cor i amb tota l'ànima, ¹³ que observes els seus manaments i els seus decrets que hui et done per al teu bé. ¹⁴ Mira: el cel fins al cel

del cel, i la terra amb tot el que conté són del Senyor, el teu Déu. ¹⁵ I tanmateix es va enamorar tan sols dels teus pares, i els estimà; i després d'ells, d'entre tots els pobles, vos ha escollit a vosaltres, els seus descendents, com hui podeu constatar. ¹⁶ »Circumcideu-vos el cor i no aneu més a la vostra. ¹⁷ El Senyor, el vostre Déu, és el Déu dels déus, i el Senyor dels senyors. És el Déu gran, poderós i terrible, que no fa distinció de persones ni es deixa subornar; ¹⁸ fa justícia als orfes i a les viudes; estima els immigrants i els dóna aliment i vestit. ¹⁹ Estimeu, per tant, els immigrants, ja que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte. ²⁰ »Reverencia el Senyor, el teu Déu, adora'l a ell sol. Sigues-li fidel. Jura tan sols pel seu nom. ²¹ Lloa'l a ell sol. És el teu Déu, que ha fet per tu aquestes obres grans i prodigioses que has contemplat amb els teus propis ulls. ²² Quan els teus pares van baixar a Egipte eren setanta persones, i ara el Senyor, el teu Déu, t'ha fet tan nombrós com les estrelles del cel.

VISQUEM COM A CRISTIANS

Videojocs: De veres estàs guanyant?

(Efesis 5:15, 16) Mireu, doncs, atentament, com vos heu de comportar: no sigueu insensats, sinó entenimentats. ¹⁶ Procureu de traure partit del moment present, perquè els temps que vivim són roïns.

Pren bones decisions sobre l'ús de l'alcohol

(Proverbis 23:20) No vages amb els qui beuen vi ni amb els qui es farten de carn.

(Proverbis 23:29-35) De qui són els ais? De qui els uis? De qui les baralles? De qui

els gemecs? A qui van a parar les garrotades? Qui té la mirada enterbolida? ³⁰ El qui s'avicia amb la beguda, que no para de fer el tastavins. ³¹ No mires el vi quan vermelleja, quan fa l'ullet dins de la copa. Tan suau com és quan entra, ³² i acaba mossegant com una serp, picant com l'escurçó. ³³ Els teus ulls veuran quimeres i no t'eixiran més que incoherències. ³⁴ Et sentiràs com bressolat en alta mar, com si t'engronsares en el pal major. ³⁵ «M'han pegat, però no em fa mal! M'han estat, però no me'n sent! Quan m'acabaré de desvetlar? Encara tornaré a demanar vi!»

(1 Corintis 6:9, 10) ¿No sabeu que els injustos no posseiran en herència el Regne de Déu? No vos feu il·lusions! Ni els qui porten una vida immoral, ni els idòlatres, ni els adúlter, ni els pervertits, ni els qui tenen relacions sexuals amb altres hòmens, ¹⁰ ni els qui roben, ni els usurers, ni els embriacs, ni els calumniadors, ni els lladres no posseiran en herència el Regne de Déu.

(1 Corintis 10:23, 24) Alguns diuen: «Tot és permés.» Però sapieu que no tot convé. «Tot és permés», però no tot edifica. ²⁴ Que ningú no busque el propi interès, sinó el dels altres.

(1 Timoteu 5:23) Veig que sovint estàs malalt: no begues aigua sola; una miqueta de vi t'ajudarà a fer la digestió.

(Romans 13:1-4) Que tots se sotmeten a les autoritats que tenen el poder, perquè tota autoritat ve de Déu, i les que de fet tenim han estat posades per ell. ² Per tant, el qui s'enfronta a l'autoritat es rebella contra l'orde volgut per Déu, i els

rebels es buscaran la pròpia condemna. ³ Els governants no són de témer quan es fa el bé, sinó quan es fa el mal. Per tant, si no vols haver de témer l'autoritat, fes el bé, i l'autoritat reconeixerà el teu mèrit, ⁴ ja que està al servici de Déu per a conduir-te al bé. En canvi, si fas el mal, tem, perquè no és debades que porta l'espasa: està al servici de Déu per a fer justícia i castigar els qui fan el mal.

(Romans 6:16) Sabeu prou bé que, si vos poseu com a esclaus al servici d'algú per obeir-lo, de fet sou esclaus de l'amo que obeïu: per tant, o bé vos sotmeteu al pecat, que porta a la mort, o bé obeïu Déu, que dóna la justícia.

Exemples de conversacions

(Gènesi 1:28) Déu els beneí dient-los: —Si-gueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la; sotmeteu els peixos del mar, els ocells del cel i totes les bestioles que s'arrossegueu per terra.

(Isaïes 55:11) Així serà la paraula que ix dels meus llavis: no tornarà a mi infecunda. Realitzarà el que jo volia, complirà la missió que jo li havia confiat.